

Biblické texty:

Daniel 12, 1-3: „V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech tvého lidu. Bude to doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize. Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.

List Židům 10, 11-14.19-25: Každý kněz stojí a koná denně bohoslužbu, znovu a znovu přináší tytéž oběti, ale ty nikdy nemohou navždy zahladit hříchy. Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží a hledí vstříc tomu, „až mu budou nepřátelé dáni za podnož jeho trůnu“. Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla. Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem, přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Marek 13, 1-11: A když vycházel z chrámu, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pohleď Mistře, jaké to kameny a jaké stavby!“ Ježíš mu řekl: „Obdivuješ ty velké stavby? Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“ Když seděl na Olivové hoře naproti chrámu a byli sami, zeptali se ho Petr, Jakub, Jan a Ondřej: „Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení, až se začne všechno schylovat ke konci!“ Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem to‘ a svedou mnohé. Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale to ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království, v mnohých krajinách budou zemětřesení, bude hlad. To bude teprve začátek bolestí. Vy sami se mějte na pozoru! Budou vás vydávat soudům, budete biti v synagógách, budete stát před vládci a králi kvůli mně, abyste před nimi vydali svědectví. Ale dříve musí být evangelium kázáno všem národům. Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý.

STRACH NEBO DŮVĚRA?

V Ježíšově době, stejně jako po další staletí až do současnosti, se četly a čtou různé zprávy, kdy přijde konec světa, jak bude vypadat, resp. co mu bude předcházet. I z Bible bývají vytahována, vytrhována a vyčítána různá proroctví a podle nich lidé pak odhadují, jak rychle se už ten konec blíží. Aktuálně jsme ve stejné situaci. Řešíme války, ekonomiku, různé nemoci, systém sociální, vzdělávací, zdražení potravin, jejich nekvalitu a mnoho dalších témat. Můžeme vnímat, že tyto různé konflikty a bolesti jsou varováním nebo připomenutím, že se blíží změna. Ve skutečnosti my vede vnitřní boj se sebou samými, ne se světem. Jsou

to naše emoce a rozčilování se nad něčím, co je třeba tisíce kilometrů daleko. A k čemu to je dobré? Všechny tyto události a dramata jsou příležitostí otestovat, za co stojí naše víra, jestli něco vydrží nebo také způsob se v životě a ve víře dostat hlouběji. Na začátku příběhu učedník obdivuje stavby a Ježíš mu řekne: „Nezůstane z nich kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“ Vše se proměňuje. I stavby tu za pár let nemusí stát. Zřejmě se nemáme spoléhat na viditelné stavby. Ve finále se nepůjde ani spoléhat na rodinu, státy, organizace, korporáty. Se svou vírou se svým spoléháním se nemáme absolutně vázat a upínat na nic, kromě Boha. Ale i ta víra může zkamenět, proto je dobré se příliš nevázat ani na definice, představy a různá její pochopení. Žít v neustálé svobodě. Svoboda ale není myšlena, že nemám zodpovědnost a nedělám vše nejlépe tak, jak v daný moment dovedu. Jediná jistota je přítomný okamžik, ve kterém je současně přítomný Duch. Je to velmi obtížné a učíme se to celý život. Jen si uvědomte, kolikrát jen za dobu dnešní bohoslužby nám myšlenky utečou jinam. Je to přirozené. Přítomnost je trénink, tak jako ovládání svých těl a emocí, aby mohl vstoupit Duch. Nebo druhý extrém, čekám na konec světa, protože pak bude lépe. Modlím se, přijď království tvé, přijď hlavně brzo. Nebo ideálně přijde nějaký další Mesiáš neboli nový Kristus, to jsem taky zaslechla, a vše se udá bez našeho přičinění. No to je tedy taky dobrá pastička. Že naše očekávání naplní partneři, děti... Tato část textu nám končí větou: „Nemějte předem starost, co budete mluvit, ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý.“ A teď zdánlivě odbočím... Ráda bych dnešní kázání zakončila tím, že se nemusíme obávat toho, co přijde, protože jak jinak bychom prokázali svou víru a sílu Ducha. Dyt' je to přece „jenom“ taková pozemská hra.